

Idegen Tűz konferencia

USA, 2013. október 16-18.

Sípos Ete Zoltán ajánlása:

Október folyamán volt egy konferencia az USA-ban, amit Fr. MacArthur református meggyőződésű lelkipásztor hívott össze, Idegen Tűz címmel. A helyszínen négyezren mentek el. A konferencia oka, hogy az ún. karizmatikus mozgalomban riasztó dolgok történnek, és riasztó dolgok hangzanak el. (mármint a biblikusan gondolkodók számára riasztók...)

Ráadásul elég sok evangélikál - akik korábban teljesen elzárkóztak a nevezett mozgalomtól - nyitott a nevezett tévelygés felé, s befogadták életükbe, kegyességükbe, gyülekezeteikbe. Eljött az idő, hogy mint annak idején a 20 század elején a német bibliás-pietista kegyesek kiadták a Berlini Nyilatkozatot, amiben elítélték az akkori rajongó mozgalmat (pünkösdzizmus) újra elhangozzanak a mellékelt előadások. Pontosabban a mellékletben szereplő anyagok Tim Challies blogjáról származnak, melyben igyekezett összefoglalni az egyes előadásokat. Annak érdekében, hogy némi benyomásunk legyen az elhangzottak felől - Cserháti Matyi, Vásárhelyi Bálint és Sípos Előd lefordították az összefoglalókat. A szövegeket igyekeztünk átfésülni, elnézést az esetleges hibákért. A munka nagyon gyorsan ment – és szerintem érthető az egyes előadások üzenete. Olvassátok, mert időszerűek ezek a dolgok kis hazánkban is!

A konferencián elhangzott előadások eredeti anyaga angol nyelven a <http://www.tmstrangefire.org> címen érhető el (írott szöveg és videó).

Tim Challies a konferencia előadásairól írt összefoglaló cikkei:

<http://www.challies.com/topics/strange-fire> Ezen cikkek alapján adunk közre néhány nyers, szerkesztés nélküli magyar fordítást.

Elérhető on-line: www.ujszeged.ref.hu

Szeged-Újszegedi Református Egyházközség

John MacArthur
megnyitó üzenete
2013. október 16.

[Tim Challies a következő megjegyzéssel indítja cikksorozatát:]

Mindig felizgatnak az evangélikál világ jelenlegi irányzatai, különösen is az Evangélikál világnak ebben a Református sarkában. Amikor feltűnik valami, amiről úgy tűnik, hogy nagy hatású lesz, szeretek jegyzetelni. Emiatt már régóta követtem azt, amit John MacArthur próbál átvinni az Idegen Tűz konferencián és a könyvén keresztül. A konferencia csak rövid ideje kezdődött, és érdeklődve hallgattam (élő közvetítésben) a nyitó hangot, mert MacArthur itt adta meg ennek az eseménynek a magyarázatát, és itt határozta meg a hangvételt is.

Mielőtt megosztanám a jegyzeteimet, engedjék meg, hogy megjegyezsek egy dolgot, ami kiemelkedő volt számomra, amint a konferencia megkezdődött. Elkerülhetetlen, hogy egy ponton túl John MacArthurról életrajzot írjanak (a már létező, Ian Murray által írt életrajzon túl). Ma valami olyanba kezd bele, ami azt hiszem, meg fog jelenni abban az életrajzban. Jobban fogjuk érteni, amint a konferencia kibontakozik, hogy milyen hatása lesz ennek életében, szolgálatában, és a tágabb

keresztyén világban. 4000 ember vesz részt az Idegen Tűz konferencián, és még sok ezren vannak, akik az élő közvetítést nézik angolul, spanyolul, németül, portugálul, arabul, olaszul, franciául, oroszul és mandarinul. Íme, ezt hallották a megnyitó beszédben.

I. – J. MacArthur: Mi a konferencia célja?

Ahogy a kortárs karizmatikus mozgalomról beszélünk, olyan tárgyra térünk, ami John MacArthurt sok-sok éve, évtizede foglalkoztatja már. Szolgálatának első éveiben megfigyelte a mozgalom kezdeteit, és mély aggodás ébredt benne. Azóta sokszor beszélt már erről, először egy sorozatban, 40 évvel ezelőtt, később pedig a *Karizmatikus Káosz* c. könyvében.

Amikor emberek az egyházban lévő legnagyobb kérdéstről kérdezik MacArthurt, válaszában mindig a tisztánlátás hiányáról beszél, mivel sajnos, a magukat keresztyének mondók nagy részéből ez hiányzik. Ennek a konferenciának a célja hasonló a Béreaiakhoz, akik a Szentlélek munkáját a Szentírás szemüvegén keresztül vizsgálták. Reméli, hogy szeretettel és megértően, ugyanakkor egyenesen tudja megszólítani őket.

Miről is van itt szó tulajdonképpen? A Földön, bevallottan, fél milliárd karizmatikus él. Hangsúlyozta, hogy mennyire könnyen konfrontálódunk a Mormonokkal, vagy a Mormon irányzattal, bár ők csak 14 millióan vannak. Ugyanakkor hezitálunk megszólítani 500 millió karizmatikust.

Fellapozta a 3Mózes 10-et, hogy magyarázattal szolgáljon a konferencia nevééről, és céljáról, és, hogy az igaz és hamis

dicsőítést mutassa be a 3Mózes 9-10 alapján. Az emberiség legmagasabb rendű feladata és legnagyobb kiváltsága, hogy imádhassa Istent és a keresztyéneknek mindig ez az elsődleges. A legkomolyabb tett, amit bárki is csinálhat, valaha, az az Isten imádata. Amikor magukat keresztyének vallók gyűlnek össze, és azt mondják, hogy ezt Isten imádataért teszik, komoly dolgot mondanak ki maguk felett. Sajnos, túl sok Istentisztelet vált mára hétköznapivá.

A legsúlyosabb Isten elleni vétkeink a hamis imádatban jelennek meg.

Áron fiai speciális kiváltságot kaptak, és a főpapság tagjai voltak. Istenfélőnek és biztonságban lévőnek tűntek, Isten mégis megemésztette őket, mert idegen tűzzel áldoztak: olyan módon imádták Istent, amit Ő nem szentelt meg (nem engedett meg). Lehet, hogy csak egy kis dolognak tűnt, de valójában egy komoly és nagy jelentőségű bűn volt. Ez megmutatja, hogy a legkomolyabb bűnök az Isten hamis tiszteletében jelennek meg.

A karizmatikus mozgalom folyamatosan tiszteletlenül bánik Istennel a tisztelet hamis formáiban. Tiszteletlen az Atyával és a Fiúval, de leginkább a Szentlélekkel. Sok dolgot tulajdonítanak a Szentléleknek, ami valójában megbecsteleníti őt. A karizmatikus mozgalomban sok helyen olyan dolgokat tulajdonítanak a Szentléleknek, amik valójában a Sátán munkái. MacArthur újra és újra felhívta a figyelmet arra a nagy veszélyre, ami az Istent hamisan tisztelőket fenyegeti. Tragikus és kétségbeejtően ironikus, hogy azok, akik a Szentlélek legelkötelezettebb követőinek vallják magukat, olyan utakon járnak, amik káromolják a nevét.

Itt megállt, hogy tisztázza: nem mindenkit akar hiteltelenné

tenni, aki a mozgalom tagja. Tudja jól, hogy vannak olyan karizmatikusok, akik vágnak Isten igaz tiszteletére. Ugyanakkor a mozgalom maga semmit sem hozott pluszban, ami gazdagítaná az igaz Isten-tiszteletet. Nem erősítette a bibliai tisztaságot, a biblikus igemagyarázatot vagy a tiszta dogmatikát. Az egyház mindezeknek birtokában volt, mielőtt a karizmatikus mozgalom megkezdődött volna. A mai keresztyén ember visszatérhet az apostolok, reformátorok és a puritánok irodalmához, és gazdagságot, megértést és tisztaságot fog találni; a karizmatikusok semmit nem adtak hozzá ehhez, kivéve a káoszt, összezavarodottságot, félremagyarázást, és félreértést. Voltak emberek, akik karizmatikus gyülekezetekben menekültek meg, de ennek semmi köze ahhoz, ami ebből a mozgalomból származik. A mozgalmon belül semmi sem erősítette az evangéliumot, vagy őrizte meg az igazságot és a tiszta tanokat. Csak torzulást, összezavarodottságot és tévedéseket hívott életre.

(Megjegyzés: egy tisztázó megjegyzést fűznék hozzá... Nem hiszem, hogy MacArthur azt értette volna, hogy „soha semmi jó nem származott a karizmatikus mozgalomból”, hanem inkább „Semmi jó nem származott a karizmatikus mozgalomból, ami a karizmatikus teológiának lenne köszönhető.”)

Ugyanakkor, habár MacArthur hálás azokért, akik ismerik az igazságot és hűségesek hozzá, a nagy többség szerinte sötétségben van. Az a félelme, hogy világszerte a mozgalomban részt vevő emberek nagy számban elveszettek, testi vágyakat kergetnek és egy hamis evangéliumot. Ennek a mozgalomnak a sikeres megjelenése nem a világosság királyságához való kapcsolatából fakad, hanem a sötétség királyságából.

Mindennek ellenére az evangélikalizmus szélesre tárta karjait és így fogadta ezt a trójai falovat, beengedve egy bálványt Isten városába. Ez a bálvány pedig hamar átvette az uralmat.

MacArthur ezek után szembeállította a református teológiát a karizmatikus mozgalommal, és elmondta, hogy a református teológia nem a hamis tanítók menedékhelye. A hamis tanítók nem ehhez vonulnak vissza, és ez nem is az a hely, ahol a haszonleső hazugok végzik. Ha egy református egyházhoz mész, nem fogsz hamis csodákat, látomásokat, próféciákat, felkenést, vagy a Léleknek bármilyen más varázslatos megnyilvánulásával találkozni. Amint a tapasztalat, az érzelem és megérezés válik az igazság meghatározójává, elszabadul a pokol.

John Owen-t szorosán követve, MacArthur megmutatta, hogy a Szentírás mit mond a Szentlélek munkájáról, és összehasonlította azt a Léleknek néhány, a karizmatikus mozgalmon belüli, bizarr megnyilvánulásával.

A Zsidók 10-hez lapozott és az ott lévő figyelmeztetéshez, ami az Isten Fiának megtaposásához kapcsolódik. Az elmúlt néhány évtizedben léteztek olyan szervezetek, amelyek Jézus Krisztus evangéliumának a védelme mellett kötelezték el magukat. A nyitott teizmus mozgalma ellen is megvédtük az Atyát. De ez a szakasz büntetést is ígér mindazok számára, akik bosszantják-bántják a kegyelem Lelkét. Tudjuk, hogy a pokol melegebb lesz azok számára, akik megvetik Krisztust, de ugyanez a büntetés sújtja azokat is, akik megsértik a Szentlelket. Ez azt is jelenti, hogy félnünk kéne attól, hogy megbántuk a Szentlelket, és élénken kéne védelmeznünk őt.

Mellékesnek tűnően, de MacArthur a Szentléleknek az egyházban való igaz tiszteletének a megújítására hívott, és azt mondta, hogy Isten dicsőségének a vágya emészti őt belülről. Ahogy látja és hallja ezt a hamis Isten-tiszteletet, érzi Isten fájdalmát és csodálkozik, hogy az egyház miért nem kel fel, hogy megvédje a Szentlelket, mint tette azt az Atyával és a Fiúval.

MacArthur azzal foglalta össze, hogy Krisztusban láthatjuk a Szentlélek munkájának a tökéletes képét, mert a Lélek annak elvégzésére van kötelezve, amit Krisztusban is elvégzett. A Lélek folyamatosan Jézussal volt; Jézus a Szentlélek által fogant, a Lélek által nőtt föl, a Lélek kente fel a keresztelesekor, a Lélek tartotta meg a kísértések között, a Lélek erősítette meg a szolgálatra, így, Lélekkel telve járt végig tökéletes engedelmisségben, miközben a Lélek gyümölcsét teremte, a Lélek adta, engedelmisségre való erőn keresztül haladt előre a tökéletességben, a Lélek ereje támasztotta fel, és még a feltámadása utáni szolgálata is a Lélek erejében volt. A Lélek ugyanaz számunkra, mint Krisztus számára is volt. Ha szeretnéd tudni, hogyan munkálkodik bennünk, nézz Jézusra. Végső fokon a Szentlélek munkája az, hogy a hamis képviselőket visszaállítsa Jézus Krisztus hasonlatosságára.

Ezzel a felhívással fejezte be: „Akkor fogom elhinni, hogy az igazság uralkodik a karizmatikus mozgalomban, amikor azt látom, hogy a vezetők egyre jobban hasonlítanak Jézus Krisztusra és egyre inkább, valóban részeseivé válnak a mennyei természetnek.”

([Tim blogján olvasható záró megjegyzés:] Kérem vegyék figyelembe, hogy ezekben a jegyzetekben a saját magam által

megértett és az általam összegyűjtött részleteit tudom csak adni annak, amit MacArthur mondott. Sokkal pontosabb képet fognak kapni, ha maguk is megnézik a videót. Nyitva hagyom a hozzászólási lehetőséget. Mint mindig, ki fogom kapcsolni a 100. vagy legalábbis ahhoz közeli hozzászólásnál.)

II. – R. C. Sproul: pünkösöd jelentősége

Az Idegen Tűz konferencia harmadik részére John MacArthur a jó barátját, R. C. Sproul-t hívta meg. A rossz egészsége miatt Sproul nem tudott elutazni California-ba, így egy video üzenetet küldött el a konferenciára. Az ő feladata arról szólt, hogy a pünkösdről beszéljen.

R. C. Sproul a következő szavakkal kezdte előadását: „Ma a pünkösöd üdvtörténeti jelentőségéről szeretnék szólni.” Tudjuk, hogy a modern pünkösdista mozgalom az Azusa utcában kezdődött a főbb egyházakon kívül a 20. század közepéig. Ezután pápista, lutheránus, metodista, anglikán, stb. körökbe beterjedt. Amikor a többi felekezetbe bejött, kezdetben többször azzal próbálkoztak, hogy a mozgalmat a hitvallási alapjukba beolvasszák. Ugyanakkor a pünkösdisták hitvallásba kezdték foglalni a hittételeiket, ami a neo-pünkösdista teológia lett.

Ennek a teológiának egy fontos része az, hogy szokásos, sőt szabványos dolog, hogy az emberek a Szentlélekkel megkeresztelkednek a megtérésük után. Bevallják, hogy egyes embereknél a megtérés és az újjászületés egybeesik a Szentlélekkel történő bemerítkezésükkel, de általában időkülönbség van az eredeti megtérésük és a Szentlélekkel történő bemerítkezésük között. Én erről a pontról szeretnék ma

beszélni.

A új-pünkösdista teológia nagy gyengesége az, hogy a pünkösdot máshogyan értelmezik, mint az apostolok és alábecsülik pünkösöd jelentőségét. A Szentlélek keresztség legfőképpen arról szól, hogy a Szentlélek a keresztyéneket erővel felruházza a szolgálatra. Amikor Jézus a Szentlelket megígérte a tanítványoknak, hatalmat és erőt ígért nekik.

Az Ószövetségben egy ember csakis akkor válhatott hívővé, hogy ha a Szentlélek által újjászületett. De az Ószövetség és az Újszövetség között az a különbség a pünkösdre nézve, hogy az Ószövetségben Isten a Szentlelket kizárólag egyes embereknek adta, mint például a prófétáknak vagy a bírának, amikor erőre volt szükségük egy bizonyos feladatra. Az Ószövetségben Mózes volt az az ember, aki a legnagyobb mértékben kapta meg a Szentlelket. Az ő csodái és vezetése a Szentlélek rendkívüli kiáradásának jele. Őt a régi szövetség közbenjárójának hívják, várva az új szövetség Közbenjárójárt, Aki még annál is jobban a Szentlélekkel rendelkezik. Mózes szolgálata során eljött egy olyan időpont, amikor nem bírta tovább a vezetés terhét. A 4Móz. 11,24 azt mondja nekünk, hogy ekkor Isten elvett a Mózesben lévő Lélekből és odaadta a 70 vénnek, mire azok elkezdtek prófétálni. Józsué ezt meglátta, és megkérte Mózeset, hogy tiltsa meg nekik. Mózes válasza nagyon fontos segítség ahhoz, hogy helyesen értsük pünkösdot. Mózes így válaszol: „Miattam vagy féltékeny? Isten bárcsak mindenkinek odaadná a Lelket!” Mózesnek ezen kívánsága később prófécia lett Joél szájában (Joél 2,28-29). Így tehát ami először Mózes imádsága volt később Joél prófeciája lett a jövőre nézve.

Nézzünk előre az ApCsel 2:1-re. Azok akik szemtanúk voltak

ezeknek az eseményeknek azt gondolták, hogy a nyelveken szólás azért történt, mert részegek lettek. De Péter erre azt válaszolja, hogy nem részegek, ez Joél próféciájának beteljesedése. A pünkösdöt az apostolok úgy értelmezték, hogy az Joél próféciájának beteljesedése. Azok, akik arra az alkalomra összejöttek, egy zsidó ünnepre jöttek össze - mivel zsidó hívők voltak. Vegyük észre, hogy minden jelenlevő megkapta Istennek ezen ajándékát. Senki nem maradt ki belőle. A Lélek olyan emberekre áradt rá, akik már Jézusban hívők voltak, és akik most megkapták a Szentlelket. Így tehát megértjük, hogy a pünkösdisták miért gondolják azt, hogy a Szentlélek vétele a keresztyén embernek egy második megtapasztalása volna. De mivel ez egy egyszeri üdvtörténeti esemény volt, nem lehet annak a modellje, hogy a keresztyén ember hogyan kapja meg a Szentlelket.

Az Apostolok Cselekedeteinek könyve Jézus missziói parancsát követi - azzal együtt, hogy az evangélium hogyan terjed el Jeruzsálemből Júdeába és Samáriába, egészen a föld végső határáig. Négy különálló embercsoporttal foglalkozik az Apostolok Cselekedeteinek könyve: a zsidók, az istenfélők, a samáriaiak, és a pogányok. Az istenfélők javarészt olyan hellenisztikus görögök voltak, akik a zsidó hitre tértek meg. Jahvéban hittek, és a zsidó hit tanításait elfogadták, de őket még nem fogadták be teljesen, mivel nem vetették alá magukat a körülmetélkedésnek. Amikor az új szövetség ideje eljön, felvetődik az a kérdés, hogy mi lesz majd ezekkel az emberekkel? Ahogyan az Apostolok Cselekedeteinek könyve előrehalad, azt látjuk, hogy nem egyféle pünkösd megtapasztalás van, hanem négy. Isten Lelkének négy fajta kiáradását látjuk különböző embercsoportokra.

Az első az ApCsel 8,14-17, ahol azt olvassuk, hogy mi történik a samáriabeliekkel. A második pünkösdi esemény a samáriai hívők között történt, amikor Péter és János rájuk tette kezüket. Aztán harmadszor: az ApCsel 10:44-48-ben a Szentlélek az istenfélőkre árad rá, amiről Péter apostol beszél a 11. fejezet 13-18. verseiben. Ugyanúgy mint az első és második pünkösdi esemény idején, itt is minden jelenlévő is megkapta a Szentlelket. Végül az ApCsel 19:1-7-ben, Efézusban a pogányok is megkapják a Szentlelket, és erőt kapnak a szolgálatra.

Így tehát négy pünkösdi van, egy külön esemény mind a négyféle embercsoportnak. Amikor Pál a korintusi gyülekezetnek írt, azt írta az 1Kor. 12:12-14-ben, hogy egy Lélek által kereszteltettünk meg egyetlen testbe. A Szentlélek egyetemes hatalmáról szól minden hívő embernek. Ez pünkösdi a jelentősége.

Az Efézus 2:11-19-ben Pál ismét arról a kérdéstről ír, ami az első században az egyházat megosztotta, hogy milyen szerepe van a pogányoknak a Krisztus testében. Az efézusi és kolosséi levelekben Pál „titka” az, hogy Krisztus a pogányokat is beleveszi a testébe, és a Szentlelke által bennük van. „Krisztusban mindkettőnk hozzájárulhatunk az Atyához a Szentlelken keresztül.” Ez a Szentháromság munkája.

A karizmatikus mozgalommal az a probléma, hogy lekicsinylik a pünkösdi jelentőségét. Nem annak a jelét látják benne, hogy Isten kiárasztja az Ő Lelkét minden keresztyénre. Abban hisznek, hogy minden keresztyén megkaphatja, és meg is kell, hogy kapja, de azt nem értik meg, hogy a Szentlélek kiáradása pünkösdkor azt jelenti, hogy minden keresztyén részesült a Szentlelekben és erőt is kaptak Tőle, így nincsen arra

szükségük, hogy egy következő lépésben megkeresztelkedjenek a Szentlélekkel.

III. – Steve Lawson: a karizmatikus krízis egyháztörténeti szempontból

John MacArthur általános megjegyzésekkel megnyitotta a konferenciát, és leírta, hogy mi a karizmatikus mozgalom legfőbb kihívásai. Joni Eareckson Tada elmondta a különleges bizonyágtételét, miután R.C. Sproul teológiai előadását hallhattuk. És itt van most Steve Lawson, aki a kérdést egyháztörténeti szempontból közelíti meg.

A kálvinizmus legújabb térhódításával furcsa egyveleg keletkezik a történeti, bibliai kálvinizmus és a karizmatikus megtapasztalások és imádat összeolvadásával. Fiatal és mozgékony református emberek olyan nemzedékét vonja magába, akik hisznek a csodákban, a gyógyításokban, a próféciákban, nyelvekben, stb. Nem látják annak okát, hogy a Szentléleknek ezen ajándékai miért szűntek meg az Újszövetségben.

Ez a folyamat a református közösségekben gyakorlatilag válasz nélkül terjed. Azt hiszem ezeknek a kálvinista embereknek nem tud jobb feleletet adni, mint maga Kálvin János.

Maga Kálvin is karizmatikus veszéllyel nézett szembe a maga idejében is. Nézzük meg, hogyan felelt Kálvin ezeknek az embereknek. Annak a kornak a vezető reformátora lévén, ami az egyházat illette, az magát Kálvint is illette. Ő beszélt a legnagyobb tekintéllyel, így az emberek órá néztek, hogy a kérdésekre választ kapjanak.

Az anabaptisták olyan alcsoportok voltak, amelyek elvileg egy belső megvilágosítással és a Szentlélek belső tanúságával rendelkeztek. Rendkívüli látomásokat és prófétai csodákat kerestek.

Emellett voltak még a libertinusok, akik az anabaptisták egyik alcsoportja volt. Antinomisták voltak. A keresztyén szabadságot kijátszották, ami azt bizonyította, hogy leginkább nem voltak megtérve. Kálvin azt mondta, hogy egy olyan szektát alkottak, akik a római egyháznál százszor veszélyesebb volt. A testiesség vezette őket, és azt hitték, hogy a Szentlélek a Bibliához új kinyilatkoztatásokat adott hozzá. A Szentírást félre akarták tenni, és a belső impulzusaikat akarták követni, amiről azt hitték, hogy az Maga a Szentlélek. Nyílt erkölcstelenségben éltek. Egy könnyelmű erkölcsiséget akartak, anélkül, hogy a bűn vagy a kísértés ellen kell, hogy küzdjenek.

Ezek olyan dolgok, amivel Kálvin is szembenézett az ő idejében is. Így tehát az a karizmatikus káosz ami a mi korunkban is jelen van nem jelent semmi újdonságot. Kálvin idejében is elterjedt volt, mint más korokban is. Így Kálvin nem maradt szó nélkül.

A mai református vezetők, akik nyitottak a karizmatikus tévtanításokra és megtapasztalásokra jól tesznek, ha arra figyelnek, hogy Kálvin mit mondott róla.

Kálvin a Máté 10,1-ről írt kommentárjában azt írta, hogy az apostolok feladata ideiglenes volt. Az apostolok az egyház alapjának letételénél voltak jelen, és az alapokat csakis egyszer kell letenni. Csodák követték őket, amelyek a tekintélyüket

bizonyította, hogy ők Krisztusban Isten kinyilatkoztatásának hírnökei.

Az Institúció 1536-os kiadásában-annak első kiadásában Kálvin szolgálatának elején-azt írta, hogy a csodák azért adtak, hogy az apostolok kinyilatkoztatásának igaz és egyedülálló voltát alátámasszák. És amint a kinyilatkoztatásukat ezek a csodák követték az Újszövetségben, utána megszűntek. Nem volt tovább szükség rájuk. Amire most van szükség, az az írott Ige. Kálvin ezt a Márk 16:17-ről írt kommentárjában leírja.

Kálvin ma azt mondaná azon református vezetőknek, akik a karizmatikussággal játszadoznak, hogy pandora szelencéjével játszanak. Egy olyan ajtót nyitnak meg, amit a Sátán könnyen használhat, hogy az embereket ezzel félrevezesse.

Azt írja az ApCsel 14,3-ban, hogy a csodák azért vannak, hogy az evangéliumról tanúbizonyságot tegyenek. Istennek írott Igéjét és az Ő Szentlelkét nem lehet egymástól elválasztani. Amit a Szentlélek a világban cselekszik, mindig azzal van összefüggésben, hogy mi van leírva Isten Igéjében. A Szentlélek, Aki az Isten Igéjének Szerzője és Tanítója tökéletes összhangban cselekszik azzal, amit le is íratott. Amit Isten az Apostolok Cselekedeteinek könyvében leírt minden embernek minden időben mindenhol elegendő. Az evangéliumot nem kell újra megigazolni.

A nyelveken szólást illetően Kálvin azt írja a ApCsel 10,44-ről írt kommentárjában, hogy szerinte a nyelveken szólás az első században szűnt meg. Az Ézsaiás 30,1-ről írt kommentárjában azt írja, hogy az Ige és Isten Lelke összefüggenek egymással, „olyan fanatikusokkal szemben, akik az órákulumokhoz, illetve

az ige nélküli rejtett igékhez fordulnak.”

Az ApCsel 21,9-ről írt kommentárjában Kálvin az első századi próféciákról alkotott nézetét írja le. Azt írja, hogy csak rövid ideig kell tartania, „nehogy a hívők valami távolibb dologra tekintsenek, vagy hogy néhány agyafúrt személy időközönként valami új dolgot kitaláljon.” Azt írja, hogy Isten a további kinyilatkoztatást azért vette el, hogy jelezze, hogy Krisztusban ért véget a kinyilatkoztatás. Az Istentől eredő tudás teljessége most adatott meg nekünk. Ez az a hit, ami most és mindenkorra a hívőknek adatott.

A Róma 12,6-ról írt kommentárjában azt írja le, hogy mit gondol az első század utáni próféciákról: annak megértése és tiszta kommunikálása, ami le van leplezve. Ugyanezt írja a Zsid. 1,1-2-ről írt kommentárjában. Az az Ige, amit Isten Krisztusban adott a végső szó. Ha további kinyilatkoztatást elfogadunk, ez azt jelenti, hogy nekünk a Krisztusba tett kijelentés nem elégséges.

Az Institúció 1.9.3., ami arról szól, hogy az Ige és a Lélek elválaszthatatlan egymástól. Ha valamit megértünk Kálvin írásaiból, legalább ezt értsük meg. „Egyfajta közös összeköttetés révén az Úr összekötötte az Ő Igéjének bizonyosságát a Lélekkel, hogy az Ige tökéletes vallása a mi elménkben lakozhat amikor a Lélek, Aki Isten ábrázatát megjelenteti elénk világít, hogy ennek következtében a Lelket magunkhoz ölelhetjük, anélkül a félelem nélkül, hogy megcsalatoznánk, amikor a saját alakjában látjuk meg, nevezetesen az Igében.”

Institúció 2.15.2 - „Ez az egy azonban bizonyos marad: Az a tökéletes tanítás amit elhozott nekünk véget vetett minden

prófeciának. Mindazok, akik tehát az evangéliummal nem elégszenek meg, hanem valami külső dolgot adnak hozzá, elvesznek Krisztus tekintélyéből.”

Ezt a gondolatot mi itt most eléggé megalapoztuk. Az olvasót Kálvinnak az anabaptisták ellen és a libertinusok ellen írt okfejtéseihez irányítom. Miért kellett neki annyira a libertinusokkal, illetve az anabaptistákkal foglalkoznia? Kálvin azt válaszolta, hogy „egy kutya akkor is ugat, ha a gazdáját megtámadják.” Valamit kellett mondania hogy a Krisztus igazságát, illetve az egyház jólétét megvédje.

Az ő korának karizmatikus jellegű túlzásait azért kritizálta, mert bolond, hiábavaló hamisságok voltak. Az igazságot hamisságokkal cserélik fel. Badarságok. A Lélek és az Ige közti kölcsönös összeköttetést elszakítják. Isten haragját keltik fel, és az embereket arra veszik rá, hogy a saját gondolataikat kövessék.

Egy karizmatikus kálvinista Kálvin szerint önellentmondásos. Nem létezhet.

Ezt a kérdést egyszerű módon szeretném befejezni. Kálvin maga vajjon mit mondana a mai nemzedékhez? A válasz az, hogy ő maga mit mondott a saját nemzedékéhez:

1. A Biblia tekintélye egyedülálló. A kinyilatkoztatásnak vagy egy vagy két folyama van. A pápisták két folyamat akartak az egyik oldalon, a karizmatikusok pedig a másik oldalon akartak két folyamat. Kálvin pedig azt mondta, hogy nem, a kinyilatkoztatásnak csak egyetlen folyama van az első század után, és ez pedig Isten Írott igéje. Ez a Sola Scriptura elve.

2. A Biblia alapú igehirdetés. Kálvin megértette, hogy ha a kinyilatkoztatásnak több mint egy folyama van, akkor a szószerző jelentősége elhalványul. A kinyilatkoztatásnak egyetlen folyama - az Isten írott igéje - a Biblia alapú igehirdetést vonja maga után. Ha több folyam van, az a bibliai igehirdetést háttérbe szorítja.

3. A Lélek és az Ige egységessége. Kálvin arról volt meggyőződve, hogy a kijelentésnek egyetlen folyama van, ami a legszorosabban köti össze a Lelket és az Igét. Két folyam elválasztaná az egyiket a másiktól. A Lélek csak is ott munkálkodik, ahol az Isten írott igéjét hirdetik, tanítják, olvassák, stb.

Kálvin az egyháztörténelem során a legnagyobb teológus, akit valaha adatott az egyháznak. Jól teszünk, ha rá hallgatunk.

Övé lesz az utolsó szó. „Minden pásztor bátran tegyen mindent az Isten igéje által... használják fel minden hatalmat, dicsőséget, és nagyságot ebben a világban, hogy az Igének helyt adjanak, és kövessék azt. Hadd szegődjön hozzá minden ember, a legnagyobbtól a legkisebbig. Hadd legyenek a Krisztus testének tagjává. Hadd tiporják el a Sátán uralmát. Pásztorolják a bárányokat, öljék meg a farkasokat, és dorgálják meg a lázadókat. Hadd kössék meg és oldják fel a mennydörgést és a villámlást, ha szükséges, de ezt mind az Istennek Igéje szerint tegyék” (az efézusi levélről írt igehirdetéséből).

Ha ebben a korban új reformációnak akarunk szemtanúi lenni, hogy az a határain túl terjedjen, és az egyházra és a világra hasson, kizárólag az Isten írott igéjének kell

engedelmeskednünk.

IV. – Conrad Mbewe: Afrika árucikke: karizmatikus káosz

Conrad Mbewe olyan ember, aki sok különböző felelősségteljes pozíciót tölt be, de mindenek felett Isten igéjének a hirdetője. MacArthur úgy mutatta őt be, hogy közben elmagyarázta, hogy azért szerette volna, ha Mbewe eljön a konferenciára, mert a karizmatikus mozgalom hatalmas pusztítást végzett Afrikában, és szeretett volna erről egy belső szemlélőtől hallani. Mbewe a „Afrika árucikke: a karizmatikus káosz” címet adta előadásának. Íme, a jegyzetek.

Mbewe úgy döntött, hogy egy rövid áttekintést nyújt az afrikai karizmatikus mozgalomról. 30 éve figyeli már, és nagyon aggódik. Nem azért, mert könyvekben olvasott róla, hanem azért, mert szó szerint naponta találkozik vele. Előre szólta, hogy lehetséges, hogy némelyik mondanivalója kissé idegennek fog tetszeni a nyugati gondokozás számára, mégis szükségesnek tartotta, hogy afrikaiként szólaljon meg.

A János 17,17-hez lapozott, és elmondta, hogy ha komolyan vennénk ezt a verset, akkor a karizmatikus káosz, amit ma látunk, soha nem történt volna meg. Ez a vers Krisztus szolgálatának a végén hangzik el, a keresztre feszítés előestéjén. Jézus itt épp meg akarja tanítani a tanítványait, hogy hogyan éljenek, amikor ő már nem lesz közöttük, és elmondja azt is, hogy az a vágya, hogy Isten megdicsőüljön ebben is. Jézus mennybemenetele és visszatérése között Isten szava szenteli meg az övéit. Jézus erre vágyik, ugyanakkor az afrikai karizmatikus mozgalom pont azért jött létre, mert nem

ragaszkodtak a Szentírás központi és elegendő voltához.

A karizmatikus mozgalom az afrikai kontinenst a Szaharától délre árasztotta el, és itt az evangélikalizmus leginkább látható formájává vált. Az „újjászületett” kifejezés egyenlővé vált a keresztyénségnek ezzel a megjelenési formájával. Leginkább bizonyos személyek, a rádió, TV és ingyenes irodalom által terjedt el. A legtöbb ilyen irodalmat az USA-ból hozták be, ezek pedig olyan tévtanításokat tartalmaznak, amelyek az „egészség és jólét” mozgalom velejárói.

Ez a mozgalom változatlanul a régi idők konzervatív pünkösdi mozgalmán lovagol, amely a legutóbbi század második felében könnyen megtalálta az utat az angolul beszélő Afrikába. Ugyanakkor ez csak résnyire nyitotta ki azt az ajtót, ami most már tárva nyitva áll. Sokan teszik fel a kérdést: „Miért van az, hogy ilyen rövid időn belül ilyen nagy elfogadottságra és hatalmas számokra tettek szert azok a gyülekezetek, amelyekre illik a karizmatikus leírás?” A válasz abban van, hogy ez a fajta keresztyénség olyan magyarázatot hozott a spirituális világgal kapcsolatban, amely tetszik az afrikaiaknak. Az üzenetet, majdnem változatlanul így hallod: Jöjj, és részesülj felszabadulásban, gyógyulásban, és áttörésben! Az afrikai embernek egy egész világ van a fejében, aminek ez teljesen változatlanul lesz részévé. Az „áttörés” kifejezés az átlag afrikainak azt mondja, hogy ha küszködsz a házassággal vagy azzal, hogy gyermeked legyen, vagy azzal, hogy munkád legyen (és így tovább), ez azért van, mert közötted és Isten között olyan rétegek vannak, amikkel foglalkozni kell. Az egyik ilyen réteg az angyaloké és démonoké, a másik pedig az őseid szelleméé. Amíg ezeket a rétegeket nem töri át valami, addig nem fogod megkapni azt, amire vágysz. Ezt viszi tovább a

karizmatikus mozgalom, csak éppen afrikai ruhában. A nyelvezet, ami már évszázadok óta jelen van Afrikában, most kapott egy vékony Bibliai versekkel megtámogatott réteget. Ezek után érthető, hogy ha a férfiak és nők tömegestül rohantak a boszorkánydoktorokhoz, ugyanígy, tömegesen fognak sietni ezekbe az ún. gyülekezetekbe, mert ezek azt állítják, hogy ugyanazokkal az erőkkel rendelkeznek, mint amikre az emberek vágnak.

Ami ma történik, az sok lépéssel előrébb jár annál a pontnál, ahol a karizmatikus mozgalom kezdődött. Azért történt mindez, mert immár nem Isten Igéje irányítja a gondolkozásunkat és az életgyakorlatunkat. Mbewe aggódik, amikor sok ember a teli és túlcsorduló afrikai gyülekezetekre és a bennük lévő látható izgalmas eseményekre néz, majd vissza az USA-ra, és azt mondják: „Ott ébredés van!” De valójában az a helyzet, hogy rossz híreket látnak, nem jókat. Ez elsősorban rossz hír, a János 17,17 miatt is. Rossz hír, mert a mozgalomból hiányzik az Isten Igéjével való szigorú kölcsönhatás.

30 évvel ezelőtt Afrikában bemehettél egy pünkösdi gyülekezetbe, ahol a lelkész felállt volna a szószékre és valamilyen bibliamagyarázatot adott volna. Lehet, hogy nem értettél volna egyet vele, de biztos, hogy lett volna legalább próbálkozás arra nézve, hogy azt tanítsák, amit a Biblia mond. Lett volna egy hétközi Bibliaóra is. Ez most szinte teljesen hiányzik. Nem lehet lelki élet ott, ahol a Biblia csukva van! Az evangélium elveszett, és egy húszperces motivációs beszéd váltotta fel, amit egy olyan lehetőség követ, amikor Jézushoz viheted a problémáidat, hogy ő segíthessen neked legyőzni azokat. Sajnos ez annyira félrevezeti az embereket, hogy tömegek válaszolnak erre az üzenetre. Azt akarják, hogy a

problémáik megoldódjanak. Az eredmény pedig az, hogy a gyülekezetek kecskékkal vannak tele, nem pedig báránnyal.

Ahol az Isten szavát becsukják, ott elveszett az evangélium, az élet pedig egyre bűnösebbé és én-központúvá válik, ez pedig az igazi Isten tisztelet elvesztéséhez vezet. Mbewe az esti Istentiszteletre ural, és elmondja, hogy az afrikai pünkösdistákat nem igazán érdekelnék azok az énekek, amiket ők a konferencia esti Istentiszteletén énekeltek. Az emberek inkább táncolható dallamokat énekelnek. Rövid szakaszokat ismételve újra és újra. Lehet kis kifejezéseket ismételve, amelyek még biblikusak is, de nem ez teszi igazzá az Istentiszteletet.

Azt állítják, hogy a kijelentés szokatlan ajándékai ma is működnek, de ha egy kicsit már kinyitod az ajtót, hol fogsz megállni? Különböző szintjei vannak a gyakorlatnak, és sokan kihasználják azokat a maguk önző szexuális és anyagi céljaira. Hogyan vizsgálod meg az életedet másokéhoz viszonyítva: akik megnyitották magukat ezek előtt az ajándékok előtt és logikus következtetésük részévé tették? És azokéhoz viszonyítva, akik olyan területeken sikeresek, amikben korábban nem voltak azok? Mbewe magát hozta példaként arra, hogy ő is a logikai következtetés részévé tette a pünkösdi mozgalmat. Elmondta, hogy „Mi akadályoz meg valakit, aki olyan mint én, abban, hogy képtelen gondolatokkal jöjjön elő, csak azért, mert nekem erre erő adatott?” Sokakat lelkipozított, akiket rabul ejtettek ezek a botrányok – szex-botrányok bizonyos lelki férjekkel és feleségekkel, ahol Isten hírnöke, egy lelkész, szexuális partnerré lép elő Istentől kapott hatalma által. Ezek az emberek csukva tartják Isten Igéjét.

Azzal foglalta össze, hogy hangsúlyozta fő pontját a Biblia központiségével és hatékonyságával kapcsolatban. Isten igéjét muszáj tanítani és alkalmazni. Ez után megosztott két okot, amik miatt nekünk foglalkoznunk kell ezekkel az afrikai gondokkal. Először is, Afrika jelenlegi lakossága egybillió fő felett van. Isten törődik ezekkel az emberekkel, ezért nekünk is törődni kell velük. Másodjára pedig, a világmisszió stratégiáját tekintve Afrika lesz a következő legnagyobb tényező, de hatalmas katasztrófa lesz, ha ezt viszik majd szerte a világba. Mindenkinek, akinek a szívében Krisztus ügye a középben van, törődni kell ezzel.

Végső megjegyzéseiben megkönnyebbülését fejezte ki azzal kapcsolatban, hogy láthatja a református mozgalmat is növekedni Afrikában, habár ez még mindig csak gyerekcipőben jár. Arra buzdított mindannyiunkat, hogy imádkozzunk és térjünk vissza a Bibliához! Nem mondhatjuk ma el elégszer, hogy a Szentírás mennyire megfelelő, kielégítő!

V. – J. MacArthur: Próbáljátok meg a lelkeket

„Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek, hanem próbáljátok meg a lelkeket, ha Istentől vannak-é...” (I János 4:1a)

Az Újszövetség sok helyen felszólít minket arra, hogy mindent vizsgáljunk meg. Ez azért fontos, mert a Sátán és démonjai léteznek, és a hazugság királyságát irányítják, ami a világon uralkodik. A Sátán széjjeljárhat ebben a világban, és ügynökeivel együtt a világosság angyalainak álcázzák magukat. Nem meglepő tehát, hogy a Sátán az idő 99%-ában a hamis valláson, hazugságokon és hitetéseken keresztül munkálkodik.

A bűnnel teli társadalom korrupciója mögött nem ő áll; az a test cselekedeteiből származik. Inkább azt mondjuk, hogy a Sátán a világunkat elárasztó hamis hitrendszerek mögött áll.

Nagyon sok keresztyén teljesen rosszul vívja lelki háborúit. A II Korinthus 10:3skk-ból láthatjuk, hogy harcaink fegyverei nem testiek. Nem bízhatunk semmiben, amit emberek készítettek. Fegyvereinknek isteni hatalommal kell teljesnek lenniük, hiszen magaslatokat, erődítményeket kell lerombolnunk. Emberi fegyverek nem elegendőek egy hatalmas, bevehetetlen erődhöz. Félelmetes épületeket kell megrohamoznunk, és azok ellen nem elég egy csúzli. Ezek az erődítmények spekulációk, eszmék, pszichológiák és vallások. A lelki hadviselés nem a démonok elől való futás, hanem a lélekért való küzdelem.

A világ hitrendszerekbe van zárva, és a világi emberek azokban fegyverkeznek fel. Ezek a hitrendszerek lesznek a börtöneik, majd sírjaik. Az egész főépítésze a Sátán, az ő-s-hitető. A fent nevezett versek ezeket az erődítményeket úgy definiálják, mint *„magaslatot, a mely Isten ismerete ellen emeltetett.”* Ez vonatkozik minden nagy ötletre és nemes gondolatra, amit Isten ismerete ellen valaha felemeltek, mint ideológiát.

Keresztyénként az a feladatunk, hogy összetörjük ezen ideológiákat, leromboljuk az erődítményeket *„foglyul ejtsünk minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék Krisztusnak”* (5). Küzdelmünk azért folyik, hogy megváltoztassuk az emberek gondolkodását.

Az Ó- és Újszövetség újra meg újra figyelmeztet minket a hamis prófétákra. Figyelmeztet minket arra, hogy hűségesen kitartsunk az igazság mellett. E küzdelem egyik kulcseleme,

hogy vizsgáljuk meg a lelkeket. Nem élhetünk úgy, hogy meggondolatlanul elfogadunk mindent, amit az emberek bizonyítanak vagy elismernek. Meg kell vizsgálnunk mindent, és az I János 4 megadja nekünk az ehhez szükséges eszközöket.

Az Első Nagy Ébredés idején (1730-as évek Amerikája) sok vita volt arról, miként lehet megismerni, mi a Lélek igazi munkája. Felelősségünk minden olyan dolog megvizsgálása, amiről azt állítják, hogy az a Szentlélek munkája. Minden mozgalmat, minden igehirdetést és minden igehirdetőt meg kell vizsgálnunk.

Az I János 4 kontextusában a Lélek munkájáról van szó (vö. 3:24). A Szentlélek munkálkodása láthatatlan ugyan, de munkái látható formában nyilvánulnak meg. Onnan tudjuk, hogy Krisztus bennünk lakozik, mert az a Lélek, amit Ő adott, megnyilvánul bennünk. Mit cselekszik bennünk a Lélek? A Lélek ébreszt vágyat a bűnbánatra, gyűlöletet a bűn iránt, hitet az evangéliumban, szeretetet Krisztus iránt, vágyat azért, hogy Krisztus rabjává váljunk, gyönyörűséget az Írásokban, vágyakozást az engedelmességre, örömet a próbákban, szeretetet hívó társaink iránt, vágyat a testvéri közösségre; a Lélek világosítja meg nekünk az Írást, Ő ad nekünk dicsérettel és hálaival teli szívet, Ő teszi életünket folytonos istentiszteletté, Krisztus hasonlatosságára formál minket és még sorolhatnánk.

Azonban más lelkek is vannak. A 3:24 dicsőséges kijelentése után egy hirtelen és váratlan fordulattal a Lélek olyan szavakat ad János elméjébe, amelyek a nem Istentől származó, tisztátalan lelkek halálos veszélyeire hívják fel a figyelmet. Nem szabad ezen meglepődnünk, hiszen mindig előttünk van az a figyelmeztetés, hogy a Sátán hitetése közöttünk van, mindig

munkálkodik. Isten mindig figyelmeztette népét, és éberségre, tisztánlátásra hív minket. Az igazság ellen minden időben folyik a harc!

Ha kritizálsz a karizmatikus mozgalmat és éberségre buzdítasz; ha arra buzdítasz, hogy az Ige mérlegén vizsgáljuk meg őket, a karizmatikusok *téged* fognak bűnösnek nevezni. Hirtelen *te* leszel az, aki Krisztus egységért való imádságának útjában állsz. E mozgalom sikeréhez a tisztánlátásra való vágyódást és törekvést Krisztus és főpapi imádsága ellen való vétékké változtatták! A karizmatikus mozgalom túléléséhez az szükséges, hogy megtámadja az igazság bajnokait, és a Szentlélek ellenségeinek nevezze őket. A magyarázat egyszerű: ha a tiszta tanítás uralkodik, a karizmatikus teológiának nincs jövője.

„Szeretteim, ne higgyetek minden léleknek”. Sok hamis próféta jött ki a világba. A karizmatikus mozgalom nem akarja, hogy megvizsgálják, és ez a tény meggyőző erővel bizonyítja hamisságát! Ha a Lélek igaz munkája volna, ők szorgalmaznák a legjobban, hogy a lehető legrészletesebben megvizsgálják azt, hogy megerősítést és hitelesítést nyerjenek.

A Szentlélek igaz munkájának legfontosabb ismérve: az az Úr Jézus Krisztust dicsőíti (vö. 2. vers). Ez krisztologikus megközelítés. Minden lélek, aki vallja a Krisztust, Istentől van; amely lélek nem vallja a Krisztust, nem Istentől van. Ez ilyen egyszerű. A hamis vallásoknak és a tévtanító szektáknak krisztológiája mindig téves.

A karizmatikus mozgalom elleni legsúlyosabb érv az, hogy Krisztus helyett túlzottan a Szentlélekre fókuszál. Minden igaz

prédikáció Krisztus-központú, és Őt pontosan, magasztalva mutatja be. Az a kérdés, hogy tiszta-e a tanítás, azzal függ össze, hogy ki a legelső. Ha a tanításban Krisztus természete vagy elsősége bármilyen hiányt szenved, ott nem a Szentlélek munkálkodik. A Szentlélek munkája mindig Jézus Krisztusra mutat. Az, aki beszennyezi az evangéliumot, vagy a Fiútól a Lélekhez fordul, nem a Lélekben munkálkodik.

Az ördög soha nem akarja, hogy az ember tisztán gondolkozzon Krisztusról. Éppen ezért szeretné Krisztusról átirányítani figyelmünket egy hamis Szentlélek-képre, miközben úgy tesz, mintha Jézusra irányítaná figyelmünket. A Lélek igaz munkája az igaz Krisztust dicsőíti. Ha a karizmatikus mozgalom a Lélek mozgalma volna, Krisztus-központú lenne és a mozgalom minden tagja térdeket hajtana az igaz Krisztus előtt, az igaz evangéliumban való hitben.

Karizmatikus vezetők szerint a karizmatikus mozgalom különlegessége a Szentlélek elsőségében mutatkozik meg. Az a szenvedélyük, hogy megtapasztalják a Lélek jelenlétét és hatalmát. A Lélek személyének munkáját azonban elutasítják. Ebben a mozgalomban Krisztusról nem beszélnek tisztán, a Szentírást lebecsülik, és a vele való betöltekezés élményét-tapasztalatát emelik első helyre.

A karizmatikus mozgalom elbukik ezen a teszten: dicsőíti-e Krisztust mindenek felett. „Mutass egy embert, aki a Szentlélek rabja, és mutatok egy embert, akit nem töltött el a Lélek. Mutass egy embert, aki Jézus Krisztus rabja, és mutatok egy Lélekkel betöltekezett embert.”(MacArthur)

Érdekes lehet Kenneth Copeland és Creflo Dollar

tévéevangélisták tanításait megvizsgálni. Ezek a sikeres, befolyásos vezetők az Ige mérlegén megvizsgálva tévtanítóknak bizonyulnak. Lekicsinyítik Jézust, a Szentlélekre hivatkozva, és ezzel mindenféle bolondsággal és eretnekséggel ferdítik el az evangéliumot.

A Szentlélek soha nem értékteleníti el az evangéliumot. Ahol tehát az evangéliumot alulbecsülik, a Lélek nincs jelen. A karizmatikusok pedig együttműködnek a római katolikus karizmatikusokkal – ha egy mozgalom fel tudja karolni a katolicizmust az nem a Szentlélek munkája; az antitrinitárius pünkösdistákkal – ha nincs igaz Isten-kép, nincs igaz Szentlélek-kép; valamint az jólét-evangéliummal – ennek pedig semmi köze a Biblia evangéliumához. Ha összegyűjtjük e három eretnekséghez kapcsolódó embereket, máris többségben vannak a karizmatikus mozgalmon belül.

Ha a karizmatikus teológiával és a Lélek munkáinak megnyilvánulásával találkozunk, nem kell találgatnunk; vannak ismérvek, amik alapján meg tudjuk őket vizsgálni.

Ajánlott irodalom:

Jonathan Edwards: *The Distinguishing Marks of a Work of the Spirit of God (Isten Lelke munkájának megkülönböztető jelei)*

VI. – Tom Pennington: A cesszácionizmus alapja

A cesszácionizmus negatív megfogalmazás, és sokan úgy karikírozzák, hogy a cesszécionisták azt hiszik, hogy a Szentlélek befejezte munkáit. Valójában a cesszácionisták hiszik, hogy a Szentlélek ma is munkálkodik. Semmi örökkévaló dolog

nem történik egy emberben, amit nem a Lélek végez. Ideigvaló dolgok végbemehetnek, de örökkévaló nem. Hisszük, hogy a Lélek egyféle munkáját befejezte: csodálatos ajándékok, mint a nyelveket, a próféciát és a gyógyítást.

A karizmatikusok fő érvei amellet, hogy ezek az ajándékok ma is megvannak, a következők:

1. Az Újtestamentum nem mondja, hogy megszűntek. – Azt sem mondja, hogy nem szűntek meg.
2. I Korinthus 13:10 alapján azt mondják, csak Krisztus visszatértekor fog a nyelvek és a prófétálás adománya megszűnni, azaz ma még jelen vannak. – Bizonytalan magyarázat.
3. Az Újszövetség csak az egyház koráról beszél, és e korszak elején adott ajándékok mindvégig megmaradnak. Az apostoli és az apostolok utáni korra való felosztás mesterséges. – Ők is alkalmazzák ezt a felosztást, mert elutasítják az apostoli hivatal fennállását.
4. 500 millió hívő keresztyénnek vannak karizmatikus élményei, biztosan nem tévednek mindannyian! – Ekkor el kellene fogadnunk az 1 milliárd katolikus által átélt csodákat is. 500 millió ember tévedhet!

A cészacionizmus nem azt jelenti, hogy Isten semmi csodálatos dolgot nem cselekszik többé. Mint lelkész, sok csodát láttam. Valahányszor egy lelkileg halott ember hitre jut, a kegyelem csodálatos munkája nyilvánul meg. Ha egy ember az orvostudomány megállapításai ellenére, Isten népének imádságban való közbenjárására meggyógyul, az isteni csoda. Ha Isten akarná, azt is megengedhetné, hogy valaki általa ismeretlen nyelven szóljon.

A cessionizmus azt jelenti, hogy a Lélek többé nem ad a hívőknek olyan lelki ajándékokat, amilyeneket az apostoloknak adott.

Miért hisszük ezt? 7 bibliai érvet fogunk a cessionizmus mellett felsorolni.

1. *A csodák egyedi szerepe.* Isten 3 fő periódusban munkálkodott csodák által, egyes embereken keresztül. Közülük az első Mózes, a második Illés és Elizeus és a harmadik Krisztus és apostolai idejében volt.

A csodák fő célja mindig az volt, hogy hitelesítsék azt, aki Isten szavát hirdeti: nem akármilyen tanítót, hanem azt, akinek egyenesen Isten adta a szavakat. Honnan tudták megállapítani, hogy valóban Isten szavait mondja-e a magát prófétának állító ember? Mózes ugyanezt a kérdést teszi fel a II Mózes 4 elején, és Isten csodatévő erővel ruházta fel.

Isten csak engedte meg Mózesnek, hogy csodát tegyen, hogy hitelesítse Isten szavát. Az egész Ószövetségen ez húzódik végig: csak azok tettek csodát, akik Isten tekintélyes és tévedhetetlen szavát hirdették.

Az Újszövetségben ugyanez a helyzet. Jézus csodái elsődlegesen azért történtek, hogy hitelesítsék Őt, mint Isten végső küldöttjét (Jn 5:36, 6:14, 7:31, 10:24-26, 37-38). Jézus csodái elsősorban nem a hatékony evangélizáció vagy az emberek szenvedéseinek megkönnyítése végett történtek. A Szentlélek főként azért ruházta fel Jézust csodatévő erővel, hogy csodái bizonyosságul szolgáljanak amellet, hogy Isten szavait hirdeti és bizonyítsák, hogy Ő valóban az, akinek

állítja magát (Csel 2:22). Jézus ugyanezt a hatalmat adta az apostoloknak, és az ő csodáik ugyanezt a célt szolgálták (Csel 14:3, vö. Zsid 2:3-4).

Sokkal többet elmondhatnánk mindezekről, de már ennyi alapján is ésszerűnek látszik, hogy az apostolok halála után a csodák megszűntek, ugyanúgy, mint Mózes vagy Illés és Elizeus halála után.

2. *Az apostolság ajándékának vége.* Az Újszövetségben Pál kétszer hivatkozik az apostolokra, mint akiket Krisztus az egyháznak adott ajándékkul (I Kor 12:28, Ef 4). Nem minden lelki ajándék tisztség, de minden tisztség ajándék.

Az apostolság Krisztus ajándéka volt az egyháznak, de csak időleges ajándék. A legtöbben egyetértenek abban, hogy ma nincsenek olyan emberek, mint az eredeti apostolok. Senkire nem illik az apostolság meghatározása: Krisztus életének és feltámadásának tanúja, Krisztus személyes kijelölése és csodatévő képesség (Mt 10:1-2). E három jellemző alapján ma senkit nem nevezhetünk olyan apostolnak, mint a tizenkettőt. Krisztus ez ajándéka az apostoli kor után eltűnt.

Ez azt jelzi, hogy a Lélek ajándékai tekintetében volt valamiféle változás az apostoli kor végeztével.

3. *Az Újtestamentumi apostolság és prófétaság alapító szerepe.* Az Újszövetség úgy jellemzi az apostolokat és a prófétákat, mint az egyház fundamentumát (Ef 2:20-22). A szövegösszefüggésből világosan kiderül, hogy Pál itt nem az ószövetségi, hanem az újszövetségi prófétákra hivatkozik. Amikor az apostolok és a próféták befejezték az egyház fundamentumának lefektetésében játszott szerepüket,

ajándékaik beteljesültek.

4. *Az Újtestamentum csodálatos ajándékainak természete.* Ha a Lélek ugyanúgy működik ma is, mint az első században, azt váránk, hogy ajándékai ugyanolyan jellegűek.

Vizsgáljuk meg a nyelveken szólást! Pünkösdkor a beszélt nyelvek létező, érthető nyelvek voltak. Az újszövetségi ajándék ismert nyelvek és nyelvjárások szólása volt, nem olyan eksztatikus nyelv, amit ma az emberek gyakorolnak. Tekintsünk rá a próféta adományára! Az Újszövetség sehol nem különbözteti meg az ószövetségi és az újszövetségi próféciát. Amint az ószövetségi, úgy az újszövetségi próféták is Isten közvetlen, tévedhetetlen kijelentését hirdették.

Amikor azokat összevetették a korábbi kijelentéssel és elfogadták, akkor hozzáadták az egyház kijelentéseihez. Az újszövetségi prófécia közvetlen, csalhatatlan kijelentés. Ma a próféciáról máshogy gondolkoznak. Wayne Grudem szerint a modern prófécia ez: „Azt gondolom, ez az, amit a Lélek mond.” Ennek semmi köze nincs az újszövetségi próféciához!

Az újszövetségi és a mai gyógyításokban is különbség van.

5. *Az egyháztörténet bizonyágtétele.* Az apostoli ajándékok gyakorlata már az apostolok életében is egyre kevesebbszer jelenik meg. Még az Újtestamentum könyveiben is fellelhető ez a tendencia: minél későbbi az írás, annál kevesebb csoda van benne.

Az újszövetségi kor után a csodálatos ajándékok megszűnnek. Chrysostomus és Augustinus is beszélnek erről. Luther Márton, Kálvin János, Jonathan Edwards, Ch.

Spurgeon és B. B. Warfield mind egyetértenek abban, hogy a csodák az I. században véget értek, és csak azért voltak jelen, hogy megerősítsék az üzenetet annak első megjelenésekor.

Ez nagy problémát okoz kontinuationista barátainknak. Hogyan magyarázzuk, hogy a csodálatos ajándékok oly hosszú ideig eltűntek az egyháztörténelemből?

6. *Az Írások elégsége.* A Lélek csak az ihletett Igén keresztül szól. Nem hívja és nem irányítja népét egyéni üzenetek és modern bestsellerek által. Igéje rajtunk kívül van és objektív.

7. *Az Újtestamentum rendelkezett a csodálatos ajándékok felől.* Amikor a nyelvek újszövetségi ajándékát gyakorolták, specifikus szabályokat kellett betartaniuk. Rendnek kellett lennie, például szükség volt magyarázóra. Pál a prófétáknak és a próféciáknak is fektetett le szabályokat. Sajnos a mai karizmatikus gyakorlatban többnyire világosan figyelmen kívül hagyják e parancsokat. Ez nem a Lélek, hanem a test munkája!

Ez hét bibliai érv a cessionizmus mellett. Hogyan kell válaszoljunk?

Ha cessionista vagy, ne becsüld alá a Szentlélek munkáját életedben és szolgálatodban! Tartsd magad az elégséges Igében való meggyőződésben! Lehet, hogy hamarosan kisebbségbe kerülünk, de az egyház és az Ige történelmi álláspontján vagyunk. Bölcsen kell válaszolnunk a kontinuationisták fajtáinak. Szembesítenünk kell az evangéliummal azokat a karizmatikusokat, akik a jóléti evangéliumot hirdetik. Hívjuk fel őket, hogy mutassák meg, hitben járnak-e! Adjuk tudtukra,

hogy a Biblia szerint miért vannak ezek az ajándékok!

Ha nem vagy meggyőződve, ne térj el az itt felsorolt bibliai érvektől a békesség kedvéért! Ne fogadd el a „nyitott, de óvatos” álláspontot!

VII. – Stewen Lawson: Sola Scriptura

A Sola Scriptura (egyedül a Szentírás) a reformáció négy másik sola-jának szolgál alapul: *sola gratia* (egyedül kegyelemből), *sola fide* (egyedül hitből), *solus Christus* (egyedül Krisztus) és *solus Deo gloria* (egyedül Istené a dicsőség). Ez az öt együttesen egy igazsággá áll össze: Jézus Krisztus igaz, üdvözítő evangéliumának kijelentésévé. A Sola Scriptura az az alap, amin minden nyugszik, minden, amit hiszünk, igaznak és kedvesnek tartunk.

Róma így szólt: „Elfogadjuk a Szentírást, de az egyházi hagyományokat, az egyházi hierarchiát stb. is.” A reformátorok azonban így feleltek: „Nem, hanem Sola Scriptura. Ha bármit hozzáadunk az egyház fundamentumához, a fundamentum megoszlik, és nem tudja tartani Jézus Krisztus evangéliumának többi tanait.

A Sola Scriptura alapján három erős oszlop áll, amelyek keretezik és felmutatják az evangéliumot annak legegyszerűbb megfogalmazásában: egyedül kegyelemből, egyedül hit által és egyedül Krisztusban. Ha ez az alap és ezek az oszlopok helyükön vannak, az egészre felhelyezhetjük a koronát ezzel: Soli Deo Gloria.

A reformátorok után következő lelki óriások a puritánok voltak. Erzsébet királynő idejében kezdték el munkálkodásukat. Az egyháztörténet kevés mozgalma volt valaha bibliaközpontúbb, mint a puritán mozgalom.

A puritánok Sola Scripturával kapcsolatos nézeteit 3 pontban fogjuk tárgyalni:

1. Westminsteri hitvallások
2. A kvékerek
3. John Owen

Westminsteri hitvallások

Melyek a Biblia megkülönböztető jegyei a Sola Scripturára vonatkozólag?

Mindenekelőtt az Írás ihletettségével kell kezdenünk (II Timóteus 3:16). A kánon minden könyve, minden fejezete és minden verse Isten ihletése. A szerzők pontosan azt jegyezték fel, amit Isten akart, hogy leírjanak. A Máté 4:4-ben azt olvassuk, hogy az Írás minden igéje Isten szájából származik. A Zsidók 4:12 azt mondja, hogy ez a könyv élő. Isten élete van benne! A János 6:63-ban Jézus azt mondja, hogy *„a beszédek, a melyeket én szólok néktek, lélek és élet.”*

A Sola Scriptura tana másodszor a Szentírás tévedhetetlenségét foglalja magában. A Biblia Istentől ihletett, és Isten szent, nem tud hazudni. Ezért az Isten-ihlette Biblia teljességgel igaz. A Zsidók 6:18 azt mondja, hogy *„lehetetlen, hogy az Isten hazudjon”*.

A harmadik az Írás csálhatatlansága. Minden, ami a Bibliában fel van jegyezve, be fog teljesülni. Isten szavai mindörökké megállnak. A Máté 5:18-ban Jézus így szól: *„míg az ég és a föld*

elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik, a míg minden be nem teljesedik". Az Írás felbonthatatlan (János 10:35).

Negyedszer, az Írás tekintélyes. Tévedhetetlen, csalhatatlan, Isten ihlette. Magának Istennek szavai, szuverén tekintéllyel. A Biblia az Úr törvénye, és minden ember lelkiismeretére és életére vonatkozik.

Ötödször jön annak világossága, áttekinthetősége. A Sola Scriptura az is magában foglalja, hogy Isten szava tiszta és érthető, világos kijelentés. A Máté 19:4-ben Jézus ezt kérdezi: *„Nem olvastátok-é?”*, ami arra utal, hogy Isten olyan világosan szólt szavai által, hogy senki nem hozhatja fel kifogásként, hogy nem értette, amit Isten mondott. Igen, szükségünk van a Szentlélek megvilágosítására, de a megértésnek bármiféle hiányossága nem a Biblia hibája, hanem az emberé.

A Sola Scriptura hatodszor a Szentírás elégségességét is magában foglalja. Isten szava képes arra, hogy megvalósítsa Isten céljait a földön. Szava magában foglalja az ember és a világ minden dolgait. Isten szava nem tér Hozzá vissza üresen vagy hiábavalóan. Isten üdvtervét ebben a világban az Ő szava által valósítja meg, aminek ereje van arra, hogy meggyőzzön, megtérítsen, átalakítson, vezéreljen és javítson. Erőteljes, erőteljesebb, mint bármi más, ami valaha a kezünkben lesz.

Hetedikként a Sola Scriptura kapcsán beszélnünk kell a Szentírás változhatatlanságáról, ami azt jelenti, hogy soha meg nem változik, hanem mindörökké ugyanaz marad. *„A te igazságod ítélete mind örökkévaló”* (Zsolt. 119:160). A jó mindig jó, a rossz mindig rossz marad. A megváltás útja mindig a

megváltás útja marad. Isten Igéje változhatatlan, hiszen Isten változhatatlan.

Nyolcadszor, a Sola Scriptura tartalmazza az Írás győzhetetlenségét. Ez a legerősebb fegyver, élesebb bármely kétélű kardnál.

Végezetül idetartozik a Szentírás lezártága, véglegessége. Nincs új kijelentés, amit az emberek a bibliai kánon lezárása után kaptak. A hit egyszer és mindenkorra a szenteknek adatot (Júdás 3).

Az itt felsorolt igazságok a Sola Scriptura állításban kristályosodnak ki. A konferencián különösen az utolsó pont fontos nekünk: az isteni kijelentés Isten írott Szavában véglegesen lezárult.

1643-ban a puritánok elkezdték megírni a Westminsteri hitvallást, amit 1646-ban fejeztek be. 121 tudós, teológus, lelkész és tanító tartott mintegy 1100 előadást. Ekkor keletkezett a Kiskáté és a Nagykáté is.

A Westminsteri hitvallás első fejezete így kezdődik: „A Szentírásról”. A reformáció óta új kihívásokkal kellett szembenézni, és az eddigieknél sokkal határozottabban, részletesebben kellett ezt a pontot kifejteniük. A legelején ezt hangsúlyozzák: a kijelentés megszűnt, és a Bibliában foglaltatik. Ezután az Írások ihletett természetével foglalkoznak, valamint azzal, hogy a Biblia hogyan szabályozza a hitet és az életet. Azt is megemlíti, hogy az apokrif iratok nem tartoznak a Bibliához, azt csak az Ó- és Újszövetség 66 könyve alkotja.

Az első fejezet 4. része azt állítja, hogy a Szentírásnak tekintélye miatt hinni és engedelmeskedni kell. A 6. szakaszban annak elégségességét mutatják be. A Bibliában feljegyzettekhez nincs szükség függelékre vagy kiegészítésekre. Ez egy cessationista [angol: cessationist] álláspont. Azt mondja, hogy nincs új kijelentés, sem a Lélektől, sem emberi hagyományokból.

A 7. és 9. szakasz a Szentírás világosságával foglalkozik. Minden, ami az üdvösséghez szükséges, világosan le van írva a Bibliában. Minden, amit tudni kell a megváltáshoz és Isten akaratának követéséhez, egyértelműen kiderül ebből a könyvből. Nem nehéz megérteni, csak nehéz elfogadni. Azt is megmutatják, hogy nem csak a tanult, de a tanulatlan emberek is eljuthatnak azok elégséges megértésére. A 9. szakasz azt is állítja, hogy az Írás legjobb értelmezője az Írás. Ha valami nem világos egy helyen, akkor a Biblia más részei magyarázzák azt meg. Végül a 10. szakasz egy rövid összefoglalása a fejezetnek, ami még egyszer hangsúlyozza az Ige tekintélyét. Maga a Szentlélek szól az Írások által.

Emellett kötelezték el magukat 1646-ban a puritánok. Az egyház mindig akkor volt a legerősebb, amikor Isten Szavára állt. Ha az egyház egy lépést is elmozdul a Sola Scripturától, síkos lejtőre lépett, ami a liberalizmushoz, ökumenizmushoz, agnoszticizmushoz vagy éppen ateizmushoz vezet. Minden olyan gyülekezet, teológia és felekezet, ami félrecsúszik, ezen a ponton csúszik félre. Ez létfontosságú. Nem csak dogmatikusak, hanem vaskalaposak vagyunk ebben. Erről nem lehet vitatkozni.

Kvékerek

Valahányszor Isten megnyitja a mennyeket, hogy megáldja

népét, az ördög is megnyitja száját, hogy mindent romba döntsen. Ugyanakkor, amikor a westminsteri hitvallások keletkeztek, előbukkantak a kvékerek is. Azt mondták, új kijelentést és új próféciákat kaptak. Vezetőjük George Fox volt. Teológiájuk mélyén az az üzenet állt, hogy az ember megváltást nyerhet a Biblia nélkül is. Minden emberben van egy belső fény, és ez a belső kijelentés minden ember számára lehetővé teszi a megváltást. Ezt a belső fényt a bentlakozó léleknek nevezték, ami szerintük még a hitetlenekben is ott van.

Amikor összegyülekeztek, azt állították, hogy bennük van a Szentlélek. Istentiszteletükön nem voltak elhívott lelkipásztorok. Mindannyian ott ültek egy épületben, és meditáltak, ha pedig valaki kedvet kapott hozzá, felállt és elmondta gondolatait a többieknek. Ez a nyitott és óvatlan viselkedés mindenféle furcsa viselkedéshez és hithez vezetett, például volt, aki mezítelenre vetkőzött, ezzel jelezvén a másokra váró ítéletet.

Valóban, ha egy lépéssel elmozdulunk a Sola Scripturától, teológiai banánhéjra léptünk, amin menthetetlenül hasraesünk.

John Owen

John Owen a kvéker rajongók ellen küzdött. 1659-ben „*A Szentírás védelme a fanatikusokkal szemben*” („*A Defense of Sacred Scripture Against the Fanatics*”) címmel válaszolt nekik. Az írás harmadik fejezete ez volt: „*Az Írás tökéletességéről*”, amelyben kifejti, hogy e karizmatikus kicsapongások elmebajai Isten Igéjének tökéletességével mennek szembe.

Az I. Mózesztől a Jelenésekig mindent megtalálhatunk, ami szükséges a hívő számára. A Biblia tökéletesen megáll, és

bármilyen próbálkozás annak bővítésére a tökéletessége elleni támadás.

A Szentírás a kegyelem állandó, rendes eszköze, az istentisztelet tökéletes és rendíthetetlen szabálya, ami nem hagy semmi teret az új kijelentésnek. Ha valaki bármilyen karizmatikus kijelentés után kutakodik, az azt jelenti, hogy semmit nem ért Isten szavának tökéletességeiből.

Mire volna jó a Szentírás, ha a gyarló embernek hozzá kell adnia valamit? Owen 7 pontot sorolt fel a védekezésben:

1. Isten mindent kijelentett a Bibliában, ami Krisztushoz vezet, szükséges az istenfélelemhez és az üdvösséghez.
2. Minden, ami akár kifejezetten, akár közvetetten ki van jelölve a Bibliában, világos és megérthető.
3. Nincs tere az új kijelentésnek; pontosan így fejezi be János apostol a Jelenések könyvét.
4. A legnagyobb emberi gőg és büszkeség, ha valaki a hitet meg akarja újítani oly módon, ahogy Isten nem jelentette ki azt Igéjében.
5. A rajongók tanításai a Bibliától idegen dolgokat tartalmaznak, ezért el kell azokat kerülnünk, mint sátáni, haszontalan, alaptalan és hamis tanításokat. Ezek a tanok az ördögtől származnak.
6. Az említett belső fény, ami a Szentlélek intuitív, szubjektív, az írott Igétől független üzenete az egyes emberekben, elvonja a figyelmet Isten igaz szaváról a Bibliában.
7. A Biblia tökéletes és teljes. A Szentírás kánonja lezárt, és nincs új kijelentés. Semmi ilyet nem kell várnunk, sem megengednünk. Ha a Szentírás tökéletes és teljes, milyen van szükségünk új kijelentésre és ellenőrizhetetlen

rajongásra? E költői kérdésre a válasz egyértelmű: semmilyen.

1662 az angol egyháztörténelem szégyenfoltja. Két évvel II Károly restorációja után az angol parlament aláírta az Egységesség Aktáját (Act of Uniformity). Ez a törvény az angliai egyház (Church of England) minden prédikátorát felszólította, hogy fogadja el azt a tanrendszert és liturgiát, amit előírtak, különben elveszti palástját. 1662. augusztus 24-én 2000 puritán lelkészt elbocsátottak (Great Ejection). Két évvel később egy másik törvény is érvénybe lépett, ami megtiltotta, hogy ezek a lelkészek magánházakban vagy másutt prédikáljanak. Nem sokkal később minden város öt mérföldes környezetéből kitiltották őket, és nem temetkezhettek egyházi temetőbe sem.

A puritánok London környékén Smithfieldben, a Bunhill-mezőn temetkeztek. Itt látható John Owen, John Bunyan, Isaac Watts, Thomas Goodwin és sok más puritán hithős sírja, akik közül soknak fejfát sem állítottak és névtelen sírba temették őket. Készek voltak egész életüket és halálukat a Sola Scripturának szentelni.

Kötelezzük el magunkat személyes hitvallásunkban a cészácionizmus mellett! Ne keveredjünk bele korunk hibáiba! Isten Igéje vezesse egész életünket, szolgálatunkat; ez legyen hitünk egyetlen vezérfonala, és ez alapján döntsük el, mi igaz a világban. Isten kegyelme legyen rajtunk, hogy az Ő Igéjére állhassunk!

VIII. – Conrad Mbewe: Prédikátorok vagy kuruzslók?

Különös a kérdésselvetés, de fontos, hiszen manapság megváltozott az evangélikálok hozzáállása a lelkipásztori szolgálathoz, különösen Afrikában. Az evangélikálok egy csoportja nem nevezhető biblikus, hívő keresztyénnek. Nem igaz ez minden evangélikálra, de egy szomorú tendencia figyelhető meg.

Pál apostol utolsó levele a II Timóteus. Akkor írta, amikor már közel volt munkája vége és e világból való eltávozása. Ez nem a keresztyén egyház végét jelentette. Az itt olvasható buzdítás Pál búcsúajándéka Timóteusnak, hasonlóan Krisztus főpapi imádságához, ami az Ő búcsúajándéka volt az egyháznak.

A II Timóteus 3:16-4:5 bemutatja, hogy a Szentírás elégséges arra, hogy Isten embere minden munkáját elvégezze általa. Isten szolgálja megfelelően fel van szerelve Isten Igéjével. Ugyanakkor nagy felelősség nehezedik Timóteusra az Atya Isten és a Fiú Isten színe előtt: az Igét kell hirdetnie. Még ha a hallgatóság füle viszket, Timóteusnak akkor is az Igét kell hirdetnie.

Pál figyelmeztető buzdítása alkalmazható mai korunkra is. Zambiában két megdöbbentő esemény történt 2012 júliusában, amelyek kapcsolatban voltak evangélikál prédikátorokkal. Egy lelkész teherbeejtett 10 asszonyt. Ezt követően felesége feljelentette, és az is kiderült, hogy a gyülekezetben a gyermekeket megkorbácsolják, valamint varázspraktikákat gyakorolnak. A másik hírben két lelkész egy-egy asszonyt kivitt a hegyekbe, ahol megerősszakolták őket. Először meglátogatták őket, meghallgatták imakéréseiket, azután vezették őket ki a hegyekhez.

Mi annak a magyarázata, hogy ehhez hasonló események egyre gyakrabban előfordulnak az úgynevezett evanglikál egyházakban? Az emberek lelkipásztorról alkotott képe gyökeres változáson ment keresztül. A II Timóteus manapság nem egy népszerű nézet. Az Isten emberéről alkotott kép teljesen máshogy néz ki. A pünkösdistá mozgalom Isten emberéről nem olyan képet mutatott, ahol a tanítás és az igehirdetés fontos szerepet játszana. Isten embere gyakorlatilag olyan, mint egy szabadító. Az igehirdetés elvesztette hangsúlyát, csupán üres közhelyekből áll, amiket kiabálás és dalolás követ.

A népszerű amerikai TV-csatornákon ugyanezt láthatjuk. Néhány bibliai idézetet hoznak elő, majd egy démonok által megszállt, őrült és őrjöngő igehirdető kerül a színpadra.

A program legfontosabb eseménye ez után következik: „Isten embere” a II Timóteus által felállított parancsokkal szemben egy kuruzsló szerepét veszi fel.

Pál azt mondta Timóteusnak, hogy Isten Igéjét hirdesse. Ez részletesen: tanítás, feddés, megjobbítás, igazságban való nevelés. Ezzel szemben ezeken a helyeken az emberek azt a pontot várják, amikor a prédikátor rájuk teszi kezeit és megszabadítja őket. „Isten emberére” várnak, aki előveszi minden hatalmát, hogy véghezvigye munkáját. „Isten embere” mindezeket egy hosszú esti imatálalkozó után cselekszi, amit egy egész napos szolgálat követett a hegyekben, mint az említett újságikkben.

Sajnos semmi erőfeszítés nincs a biblikus lelkigondozásra. A munkanélküli embertől nem kérdezik meg, hogyan viszonyul a munkához. Egy veszélyben lévő házasságnál nem vizsgálják

meg, hogy a férj szereti-e feleségét, mint Krisztus az egyházat, illetve a feleség engedelmeskedik-e férjének, mint az egyház Krisztusnak. A rádióban hallható igehirdetéseken összesen annyit lehet hallani, hogy aki meddő, jöjjön el egy imatalálkozóra, és keresse a szabadulást. Ez a gyógyszer mindenre. Nem kérdeznek senkitől semmilyen erkölcsi kérdést. Pontosan így cselekszenek a kuruzslók is.

A „lelkész” hosszú imacsend után lelki tisztánlátásra jut. Titkos üzletet köt Istennel, majd megmondja, mi a valódi problémád. Transzba esik, rángatózik, és kijelenti, hogy a szomszédod beszélt halott nagybátyád lelkével, és ő akadályozza, hogy teherbe ess.

Ezután a kuruzsló a hagyományos gyógyszerek ellen fordul, amiket fenyegetőnek állít be. Ha elfordulsz tőle bizalmaddal és elmész a kórházba a fehér ember orvosságáért, akkor semmissé teszed azt, amit „Isten embere” véghezvitt benned. Sokan meghaltak már olyan betegségek miatt, amikből könnyen meg lehetett volna őket gyógyítani, ha időben elkezdték volna a kezelést. Az ilyen emberek testén található jelzések arról árulkodnak, hogy a kuruzsló, „Isten embere” meg is jelöli őket.

Hogyan történhetnek ilyen dolgok az úgynevezett evangélikálok között? Az emberek zárva tartják szájukat érdektelenségből és a csalások iránti elvakult hűségéből. „Isten embere” lényegében egy kuruzsló. „Isten embere” szorosabb kapcsolatban áll Istennel, mint a legtöbb halandó. Ha valaki „Isten emberét” kiadja, átkot hoz magára. Éppen ezért az emberek úgy tesznek, mintha semmit nem tudnának. Ez nem a hívők papsága!

Ha pedig „Isten embere” erkölcstelenül viselkedik, senki nem mondhat felette ítéletet. Meglepő, hogy milyen sok nővel történnek hasonló dolgok, mint az újsághírben, és mégsem merik elárulni „Isten emberét”. Ez az afrikai evangélikalizmus új képe. Elég messze van a II Timóteus felhívásától!

„Isten embere” csillogó, cifra ruhákban jár, mint egy világi popsztár, és színlelt amerikai akcentussal beszél. Prédikációit egyszer sem érdemes meghallgatni. Nincs bibliamagyarázat, nem kutatja Krisztus kimondhatatlan gazdagságait. A bűnbánat gyanúsan hiányzik. Nincs semmi kísérlet arra, hogy Isten népét Krisztus képére formálja, ehelyett arról van szó, hogyan tudod magadat minél jobban elkényeztetni. „Bőséget adok életeknek Jézus nevében!” Jézus nevét többször is emlegetik ilyen tiszteletlenül, mint a kuruzsló varázsigéiben. Valójában semmi sem történik!

Mbewe Zambiában részt vett egy csodálatos gyógyulásokról szóló rádióműsorban. Volt ott egy katolikus, aki csak kerülgette a témát. Két karizmatikust hívtak meg, akik közül az egyik betegségre hivatkozva nem jelent meg. Hazudott, mert utána Mbewe találkozott vele egy bevásárlóközpontban, ahol feleségével egy megpakolt bevásárlókocsit tolt.

A rádióműsorban Mbewe a másik karizmatikussal csapott össze. Felszólította a hallgatókat, hogy telefonáljanak be, ha átéltek ilyen gyógyulást. Illéshez hasonlóan gúnyolta a karizmatikusokat, amikor egy órán keresztül nem telefonált senki. Végül ketten betelefonáltak. Az első férfi egy lányról beszélt, akinek különböző hosszú volt a két lába, de 8 évvel korábban meggyógyították. Elég szűkös bizonyágtétel egy olyan országban, ahol próféták, püspökök és „Isten

embereinek” hadai gyógyítgatnak folyamatosan. A második tanú egy nő volt, aki Mbewét halott teológusnak nevezte. Csak két telefonhívás, bár az egész nép körében csodálatos események történnek napról napra. A karizmatikus lelkész azt mondta, az emberek szégyenlősek. Sajnos egy héttel később agyvérzést kapott és egy hét kóma után meghalt. Egy barátja sem jött segítségére, mert tudták, hogy az egész hazugság és csalás volt.

A zambiai mozgáskorlátozottak társasága azt mondta, egyetlen gyógyulásról sem tudnak. A társaság azt javasolja az embereknek, hogy kerüljék a szabadító összejöveteleket.

Feladatunk az afrikai (és a hazai) lelkészek felszólítása arra, hogy engedelmeskedjenek a II Timóteusban parancsoltaknak. Nem attól lesz sikeres a gyülekezet, ha valami különös kapcsolatban állnak Istennel és különféle szellemekkel beszélnek. Isten Igéjét kell hirdetni! Imádkozzunk azokért, akik beteljesítik a II Timóteus 4:1-2-t, hogy maradjanak hívek és egyre többen legyenek! Könyörögjünk, hogy Isten hozzon fényt a sötétségbe! Hirdessük az igazságot, különösen világos könyvek által; figyelmeztessük az embereket a veszélyre, és ragaszkodjunk a tiszta Igemagyarázathoz. Támogassuk az igaz prédikátorok képzését és munkáját, ezzel elősegítve az egyház épülését!

IX. – MacArthur felhívása kontinualista barátaihoz

Az Idegen Tűz konferencia John MacArthur végső előadásával ért véget. Ebben az előadásban válaszol hét vádra, amelyeket a konferencia létrejötte ellen hoztak fel, nyolc felhívást intéz kontinualista barátaihoz, majd Timóteus első és második levelének áttanulmányozásával foglalja össze, kiemelve, hogy

nagy szükség van szilárdan állni a mennyei kijelentésnek a hamis tanokkal szembeni védelmében.

Mielőtt válaszolna a konferenciát ért vádakra, MacArthur felszólította a résztvevőket, hogy gondosan olvassák az *Idegen Tűz* könyvüket, és helyezték azt Isten Igéjének a mérlegére. Meg van győződve arról, hogy ez a könyv, a jól dokumentált kutatással és alapos lábjegyzeteivel, ki fogja állni az alapos vizsgálatokat. Emlékeztet, hogy a könyv és a konferencia is az Egyházért van. Egyiktől sem várja, hogy segítséget adjon hitetleneknek, akiből véleménye szerint a karizmatikus mozgalom nagy része áll.

MacArthur ezután megosztotta a szíve szerinti válaszokat a konferencia elleni hét vádra. Ezek a vádak az Interneten jöttek elő. Érdekes megfigyelni, hogy olyan időben élünk, amikor egyrészt képesek vagyunk olyan sok ember számára hozzáférést adni információhoz, mint soha korábban, másrészt ez olyan alapos vizsgálatoknak tesz ki minket, mint soha ez előtt.

HÉT VÁD

Íme, a hét vád, rövid válaszokkal.

1. *Szeretetlenek.* MacArthur azzal válaszol, hogy a legszeretetteljesebb dolog, amit valakiért tehetünk, az az, hogy megmondjuk neki az igazságot. Így cselekszik a szeretet. Szeretetlen lenne, ha sötétségben és tévelygésben hagynánk embereket. Pál az Apostolok Cselekedeteiben elmondja, hogy a könnyekig fáj neki tudni azt, hogy romlott emberek félre fognak vezetni másokat. A Titusz 1,4 arra utasítja a lelkészeket, hogy töltsék be a küldetésüket,

azaz mutassanak rá a tévelygésre és szolgáltatassanak biblikus válaszokat a hamis tanítás ellenében. Így gondoskodnak és vigyáznak a nyájra.

2. *Megosztók.* MacArthur egyetért. Az igazság, természete szerint megosztó. Jézus azért jött, hogy kardot hozzon. Az igazság, a maga pusztá természetének megfelelően, el van választva a hamisságtól. Sokkal fontosabb, hogy megosszon az igazság, mint hogy a hamisság egyesítsen.
3. *Ez a téma nem teljesen tiszta a Bibliában sem.* MacArthur őszintén elmondja, hogy ha ez a téma tényleg nem teljesen világos, ahogy néhányan állítják, akkor az a hamis tanítók hatása miatt nem világos. Világos volt ugyanis az apostolok számára, a korai egyházatyák számára, a reformátoroknak és a puritánoknak is. A hitvallások ezt világosan vázolják fel. A hit sok olyan modern hőse, mint pl. Warfield, Spurgeon, Boice, Sproul és még sokan mások is, állást foglaltak. Véletlenül nem Swaggart, Baker és Copeland miatt nem világos a dolog? A tiszta tanítás igaz történelmi folyama világossá teszi ezt a témát.
4. *Ez a vitapont csak a mozgalom extrém, örült szélsőséges részére igaz.* MacArthur úgy gondolja, hogy ez a megállapítás nyilvánvalóan nem igaz. Tévelygés van a mozgalom egészében. A mozgalom 90%-a jóléti evangéliumban hisz. 24-25 millió ember közülük tagadja a Szentháromságot. A mozgalom tagjai közül 100 millióan Római Katolikusok. Ezek nem szélsőségesek jellemzői. Ez maga a mozgalom, és ezek a számok rohamosan növekednek.
5. *Olyan mozgalmat támadnak, amely nagyon gazdag zenével ajándékozott meg minket.* MacArthur nem ért egyet ezzel a

véleménnyel. Sőt, éppen ellenkezőleg, meg van győződve arról, hogy pont a karizmatikus mozgalom kortárs zenei stílusa az a pont, ahol a hamis tanok belépnek az egyházba. Az a gyülekezet, amelyik a történelmi tanokban és énekekben gyökerezik, vonakodó lesz ennek a zenének a befogadásával. A mozgalom csökkentette a zenét azzal, hogy kiemelte az ész területéről, az érzések és a test területére korlátozva azt.

6. *Testvéreket támadnak.* MacArthur azt kívánja, bárcsak így lenne. Az ő előnyös helyzetéből tekintve ez a mozgalom nagyszámú nem-keresztyénekből áll, akik a felelősségnek híján vannak. Senki sem tartja fent a rendet ebben a mozgalomban. Minden hűséges megújult vezetőnek, lelkésznek, tudósnak és az ige hirdetőnek viselni kellene a felelősséget azért, hogy rendet tartsanak a mozgalmon belül. Az emberek azzal vádolják MacArthurt, hogy egyedül ezzel a témával foglalkozik, ugyanakkor 45 éves szolgálata során csak egyszer tartott egy háromnapos konferenciát erről a témáról. Inkább annak szentelte idejét, hogy az Újszövetségről versenként prédikáljon, felmagasztalva Krisztust.

7. *Végül, MacArthur elsősorban nem azzal törődik, hogy megbánt embereket.* Beismeri, hogy az igazsághoz kedvesen és szeretettel ragaszkodik és igenis érdekli őt az emberek érzése, s foglalkoztatja, ha megbántja őket. Ámde emiatt nem hajlandó Istent megbántani.

MacArthur megjegyzi, hogy ez a mozgalom egy idegenszerű mozgalom, amely a '60-as évek hippy drog-kultúrájából fakadt fel. Kereső barát és kulturális vezérlésű. A karizmatikus

mozgalom hősei gyökeresen különböznek a mieinktől. Ha cesszacionista vagy, akkor felelősséged van rendet tartani a mozgalomban. Ezért írt egy nyílt levelet a kontinualista barátainak, hogy gondolják újra, vizsgálják felül álláspontjukat. Ezek igazi barátai – olyan emberek, akiket tisztel, akik mellett szolgált, akikkel imádkozott, akikkel együtt eszelt ki meggyőződések. Dogmatikailag konzervatív lelkészek és tudósok, akik azért hívják magukat kontinualistának, mert helyet akarnak adni ennek a mozgalomnak.

NYOLC ÁLLÍTÁS

MacArthur nyolc állítást fogalmaz meg, hogy miért kellene a kontinualistáknak melléjük állni.

1. A kontinualisták legitimitást adnak a kortárs karizmatikus mozgalomnak. Amikor teológiailag konzervatív férfiak hitelesnek ismerik el ezt a mozgalmat, akkor az egész hitelességet is nyer. Nyughatatlan református fiatalok teszik magukévá példaképeik teológiáját, cserébe pedig nyitottá válnak e mozgalom felé, így állandósítva a hajtóerejüket. Ez helytelen.
2. A kontinualisták lealacsonyítják Istennek az első századi egyház ajándékainak varázslatos természetét. Isten speciális kijelentési ajándékokat, jeleket és csodákat adott, hogy hitelesítse kijelentését. A Zsidók 2,3 ezt fejt ki. Ez a vers elveszti jelentését, ha ezek az ajándékokat még ma is mindenki kapja. Ez többé már nem jelez semmit sem. Sőt, inkább elhomályosítja az eredeti ajándékok szépségét. Az Újszövetség terminológiájának eltérítése lealacsonyít mindent, ami egykor valóban varázslatos, csodálatos volt.

3. A kontinualisták komolyan behatárolják, hogy emberek hogyan válaszolhatnak a karizmatikus zűrzavarra. MacArthur a barátaitól néhány nagyon bizarr történetet hallott, amelyeket kétségtelenül le kéne leplezni. Ugyanakkor azok a személyek feladták erődeiket, és most már nem szólalhatnak fel ezek ellen a történetek ellen, mert akkor nem kontinualisták lennének.
4. Azok a kontinualisták, akik ragaszkodnak ahhoz, hogy Isten speciális kijelentést ad ma, utat nyitnak arra, hogy a zűrzavar és tévedések félrevezessenek egyeseket. Az ilyen emberek feláldozzák ezeknek az ajándékoknak minden vonatkozását. Feltételezhetően egy ilyen ajándék sem működik ma, legalábbis nem úgy, mint az első században. A nyelveken szólás nem jelent többé emberi nyelveket. A prófécia tévedhetnek. Ezek a változások elvették ezeknek az ajándékoknak azt a tekintélyt és törvényadó mértékét, amelyeknek az alapvető kritériuma a pontosság volt. A különleges kijelentésnek ezek az új formák, mint pl. a prófétálás, teológiailag vonatronsok. Amikor Isten Igéje fölé kívánjuk helyezni magunkat, nem tudjuk megakadályozni a tévedéseket.
5. A kontinualisták hallgatólagosan tagadják a református Sola Scriptura tant. Azok az emberek, akik általában nem tagadják a kánon lezárulását, a Szentírás tekintélyt és elegendő voltát, mégis így tesznek az által, hogy elmulasztanak fellépni az extra kijelentéssel kapcsolatos hittal szemben. Ezt az extra-kijelentést széles körben, vezető emberek becsmérlik.
6. A kontinualisták megnyitják az ajtót a nyelveken szólás

előtt, amely nem más, mint a karizmatikus kifejezésmódnak egy buta eksztázisa. Nem emberi nyelvről van szó, hanem összevissza beszédről. Ezek az emberek nem is igazán kontinualisták. A szesszácionizmusnak egy másik formájához tartoznak, mert saját beismerésük szerint sem ugyanúgy működnek ezek az ajándékok, mint az első században.

7. A kontinualisták követelik a gyógyítás ajándékát, cserébe pedig helybenhagyják a gyógyítók tisztességtelen munkáját. Ki akarna ilyet csinálni? Ezek az emberek az emberiség legalja. A betegeken, a nyomorultakon és a legszegényebbeken élősködnek, hazudnak nekik, azért, hogy meggazdagodjanak. Ki akarna ilyen embereket támogatni és részessé válni bűnükben?
8. A kontinualisták eltérítik az embereket a Szentlélek igazi munkájától, az által, hogy elcsábítanak embereket, hogy bedőljenek a hamis munkáknak. Milyen hiányt akarnak betölteni? A Szentlélek temérdek munkái közül az újjászületés, hit, a vele való betöltekezés, a megpecsételő munkája nem elégséges? Inkább hamisítványokkal csábítotok el embereket, mint a Szentlélek adta szívből jövő hálával? Ez két akadályt is állít a megszentelődésben. Az emberek úgy fogják gondolni, hogy nincsen meg mindenük, amire szükségük lenne; és ezért olyan dolgok után kell szaladniuk, amiket valójában soha nem érhetnek el!

MacArthur azzal érvel, hogy a karizmatikus mozgalom és a kontinualista álláspont több teológiai tévedés előtt nyitja meg az ajtót, mint bármely korábbi, ezt megelőző dogmatikai

tévelygés. Az igazi egyháznak válaszolnia kell erre. A hibákat ki kell javítani. Ne hívd magadat karizmatikus kálvinistának! Kálvin maga is elutasította volna ezt. Ha ragaszkodsz ehhez a mozgalomhoz, akkor felejtsd el a kálvinista jelzőt. Csak akkor fognak ezek a teológiailag konzervatív kontinualisták a következő nemzedék számára masszív különbséget jelenteni, ha a szesszácionizmushoz fordulnak.

ISTEN KIJELENTÉSÉNEK ŐRZÉSE

MacArthur azzal zárta a konferenciát, hogy végigment a Timóteusnak írt két levélen. Hangsúlyozta, hogy mennyire fontos volt Timóteusnak megőriznie és megvédenie Isten kijelentését az üres fecsegéstől és hamis tanítástól. Pál számára ez egy nagyon fontos ügy, ahogy azt a 2Timóteusban láthatjuk. Aggódik, hogy Timóteus habozva, nehogy a gyávaság szélére sodródjon. Pál ezért újra és újra felszólítja Timóteust, hogy legyen erős, foglaljon álláspontot és harcolja meg a jó harcot. A Zsidók 13,23-ban minket is bátorít az a rövid megjegyzés, amiben azt láthatjuk, hogy Timóteust kiengedték a börtönből. Pál szavai kétségtelenül a szívébe markoltak. Összeszedte a bátorságát, merészen prédikálta az Igét, megőrizte a hamis tanítástól, és ezért a meggyőződéséért börtönbe ment. Pál levele megváltoztatta Timóteus életének menetét.

Pál, élete vége felé haladva, néhány baráttól eltekintve (Onézimosz, Lukács és Márk közéjük számított) egyedül maradt. Ugyanakkor képes volt magabiztosan Timóteusra bízni az evangélium munkáját. MacArthur hálás az őt körülvevő csodálatos emberekért. Nem mondhatja, hogy elhagyták volna, ahogy Pált, bár sokat becsmérelték, ahogy mindazokkal tesznek, akik ilyen témában szilárdan állást foglalnak.

Vigyázzunk a kincsre, használjunk tiszta szavakat, tanuljunk, hogy látszódjék rólunk, hogy Isten is helyesli amit csinálunk, olyan munkásként, akinek nincs oka szégyenkezni, mert helyesen látja és prédikálja az Igét. És ha senki sem akar mellénk állni: legyen. Az Úr fog minket megerősíteni.

Fordítók:

Cserhádi Mátyás

Vásárhelyi Bálint

Sípos Előd Zoltán